Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 15. *Den 1. Mai 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Synden og dens Aarsager.

(Fra „the Millennial Star.")

Da vi fornylig have undersøgt Læren om „Arvesynden" og fundet, at den — tvertimod den almindeligt antagne Mening — ikke er Aarsagen til Synden blandt Menneskenes Børn, saa lad os nu undersøge, hvad der bevirker Synd, hvorledes den forplanter sig hos Mennesket, og hvoraf det kommer, at den existerer og har Magt til at besmitte denne smukke, ædle Skabning.

At Gud vidste, at Mennesket vilde blive denne Magt underlagt, er indlysende af den Kjendsgjerning, at et Forsoningsoffer blev udseet i Evighedens Raad til at fyldestgjøre Retfærdighedens strenge Fordringer for de brudte Love og ringeagtede Bud; og at et saadant Offer var nødvendigt, er ligeledes indlysende af Fortidens Historie, Nutidens Virkeligheder og Guds Tjeneres advarende Røst — som bestandig opløftes mod de Synder, som Jordens Indbyggere begaae — i Forening med Inspirationens Vidnesbyrd, at „Alle have jo syndet, og dem fattes Ære for Gud." (Rom. 3, 23.)

Med Sandhed siger den hellige Skrift: „Mennesket er forunderlig skabt." Hans Organisme er — endskjøndt i stykkeviis forstaaet — i mange Dele et Mysterium for ham. Men desuagtet har han Kundskab nok til at kunne forstaae, at han er af bøielig Natur, og at hans Organisme er sammensat af Elementer, som, hvis de retteligen anvendes, ere istand til at hæve ham op til den høieste Ære i Herlighedens Rige, og hvis de misbruges, styrte ham i Fornedrelse, Elendighed og usigelig Jammer.

Synden, som liig en ond Dæmon er gaaet over Jorden, har fyldt sin Vei med alle de Onder, som Menneskeslægten har været underlagt; og hvis den ikke mandigt bekjæmpes og overvindes, vil den styrte sine Offre i et Hav af frygtelige Straffe. Mennesket har Lidenskaber, Ønsker og Tilbøieligheder, som ere ham givne i en ædel Hensigt, men udsatte for at blive frygtelig fordærvede og skjændigt misbrugte. Uden Ærgjerrighed vilde han aldrig kjæmpe for den evige Herligheds uforvisnelige Krone. Uden Vrede vilde han kunne see paa Syndens Vederstyggeligheder med et roligt og ligegyldigt Øie. Uden Tragten efter Hyldest vilde han aldrig længes efter at have de Godes og Ædles Yndest, eller Guds Bifald. Uden Selvagtelse vilde

han ikke hæve sig over skidne, fornedrende og vanærende Foretagender, og uden Kjærlighed vilde han ikke kunne elske hverken sin Ægtefælle eller sine Børn — hverken nyde Hjemmets Glæder eller Himmelens Herlighed.

Disse saavel som alle andre Lidenskaber, som besjæle Mennesket, kunne bruges overeensstemmende med den celestiale Lov, og bevirke Lyksalighed, Fred, Glæde, et langt Liv og en stadig Fremadskriden, indtil han naaer Ophøielse og de evige Liv. Men de sørgelige Følger, som udspringe fra Misbrugen af de samme Lidenskaber og Tilbøieligheder, ere saa mange og saa gruelige, at man neppe tør tænke derpaa.

Ærgjerrigheden er som en Spore, der driver Geniet fremad; og følesløs for Menneskeslægtens Lidelser iler han afsted paa sin Bane og udbreder Ulykker, liig den ødelæggende Hagl, og vander sin Vei med Taarer og Blod. Med sit ubøielige Sind og haarde Hjerte sparer han hverken Ven eller Fjende, for at tilfredsstille sin onde Lidenskab.

Naar Vreden raser i Menneskets Indre, og naar dette vilde Uhyre ikke tæmmes af Viisdom, men lades løs, da griber Mord hans høire Haand og Galskab hans venstre, og vild Fortvivlelse staaer afmalet paa hans mørke, fordreiede Ansigt. Hvor megen Jammer er ikke bevirket i Verden ved at de Magthavende ere blevne et Bytte for utæmmet Vrede! Den har tilintetgjort Nationer, ødelagt Stæder og udviklet mange af de frygtelige Onder, som Ærgjerrigheden avler, og indfinder den sig i Familiekredsen, finde vi Freden brudt, Forhaabninger tilintetgjorte, Kjærligheden flygtet og mange Ulykker hjemsøge Familiens Medlemmer som Følge af, at man har ladet sig henrive af sin Vrede.

Lysten til at vinde Hyldest og Bifald vil tvinge ham, som besidder glimrende Talenter, til at ydmyge sig for den uskjønsomme Hob, og være og gjøre hvadsomhelst, for at vinde Daarers værdløse Bifald. Uden Veiledning af Sandhedens og Viisdommens Grundsætninger seer han ikke ind i den mystiske Fremtid; men Dieblikkets Barn tilkastes det magre Been, som han higede efter, og er tilfreds dermed, indtil hans Berømmelsestid er forbi, og da først vaagner han til Bevidsthed om sin virkelige Elendighed.

Kjærligheden er udartet til Sandselighed og Toilesløshed, som fylder Jorden med mere Elendighed end alle de andre Lidenskaber tilsammen. Der findes ikke et eneste Spor af Dyd og Sjæleadel hos Menneskene, uden den jo vil udslette og tilintetgjøre det. Ære, Taknemmelighed, Medlidenhed, Sandhed, Ærlighed, reen Kjærlighed og Alt, hvad som betegner Menneskets Slægtskab med Gud — Alt forsvinder ved dens afskyelige Nærværelse, medens den fylder Jorden med en affældig, udtæret Befolkning. „Ved eet Menneske kom Synden ind i Verden," ellers vilde den aldrig have existeret paa denne Jord; men de samme Aarsager, som fremkaldte den hos den første Overtræder, har fremkaldt den hos Alle. Mennesket er altsaa et bøieligt Væsen, der paavirkes af forskjellige Indflydelser — af det Onde og det Gode. Hiint trykker ham ned, dette ophøier ham blandt Guds Skabninger. Hiint arbeider med ham for at faae ham til at misbruge de ædle Lidenskaber, som ere ham givne; dette tilskynder ham til at bruge dem i de ædleste og bedste Diemed. Herfra skriver sig Synden og dens Følger. Aarsagen er indlysende. Som et Fornuftvæsen er Mennesket begavet med Tilbøieligheder og Egenskaber, der kunne ophøie ham; men Satan, som altid er rede, søger at benytte dem til Menneskeslægtens Fordømmelse. Saaledes er der en bestandig Kamp hos Enhver, der ønsker Ophøielse;

Kjødet mod Aanden — Aanden mod Kjødet. Dersom Mennesket altid alvorligt søger Guds Aands Bistand, og kjæmper standhaftigt mod det Onde, da vil Aanden hæve sig over Kjødet, og hans nuværende Organisation vil kunne indtage den forønskede Stilling, ved at han efterlever rigtige Grundsætninger og den celestiale Lov. Hvis han derimod giver efter i Kampen, vil Kjødet triumphere, besmitte Aanden og bringe usigelig Elendighed over den Overvundne. Tag det, som Du vil, — Veien til Ophøielse er den lykkeligste og bedste, baade nu og evindeligen. Naar ethvert Ønske er behersket, enhver Lidenskab tæmmet, enhver Tilbøielighed underkastet, og de alle staae under den Hellig-Aands fornuftige Veiledning, da er han skikket for de ædleste og helligste Nydelser.

Men Alle have syndet; derfor have Alle mere eller mindre givet efter for Kjødelighed. Dette forudsaae Gud. Da han vidste, Satan vilde bestræbe sig for at ruinere Menneskene, aabnede han en Udvei for dem, hvorved de kunde undgaae den truende Fare. Hvis Mennesket ikke var bleven udsat for det Ondes Indflydelse, vilde han aldrig være falden. Men da kunde han ikke være bleven prøvet, han kunde ikke have lært at regjere sig selv, og, som en nødvendig Følge deraf, heller ikke Andre. Opnaaelsen af Regjeringsdygtighed er een af Hovedhensigterne med denne Skabning — Dygtighed til at kunne regjere sig selv og alt sit Afkom i al Evighed. Uden at han grundigt forstod Regjeringsprinciperne, kunde han ikke handle med Viisdom under den store Elohims Overherredømme, kunde ikke præsidere over Skabningernes Skjæbne, og — da han aldrig havde havt Erfaring — kunde han ikke have Kundskab om, hvorledes han skulde regjere og styre saadanne Væsener som vi. Derfor er det Ondes Magt uundværlig, paa det at Mennesket ved at udsættes for dens syndige Fristelser kunde prøves og findes værdig, og i Erfaringens Skole lære Viisdom og Kundskab, som aldrig kunde erhverves paa nogen anden Maade. Hvilken uendelig Viisdom er ikke udfoldet endog i de mindste Enkeltheder af alle Guds Planer og Hensigter! Men Gud, som kjendte alt dette, som kjendte Menneskets Udygtighed til at imodstaae de mangfoldige Indflydelser, som vilde blive anvendte paa ham, besluttede i sin Retfærdighed at udruste Mennesket med saadanne Vaaben, som kunde sikkre ham Seiren over hans store Modstander. Derfor sendte han sin Søn Jesus Christus til Verdens Gjenløsning; derfor lærte han Mennesket Evangeliets hellige Principer, og lovede ham Velsignelser, som kun kunde erholdes ved Lydighed mod dets Fordringer; og tilsidst gav han ham den Hellig-Aand, ved hvis uskatteerlige Hjælp han bliver istand til at overvinde sin Saligheds Fjende.

Vel er Djævelen et Onde, men et nødvendigt Onde, hvilket vi have seet af ovenanførte Grunde. Han søger at hindre Guds Planer, at udrydde hans Tjenere af Jorden, at udbrede Fordærvelse, Elendighed og Synd blandt Menneskenes Børn, og søger at fylde de Helliges Leir med Misfornøielse og Apostasi; men i Alt dette fremmer han kun de Planer, der ere lagte af den Gud, som Djævlene troe paa, og for hvis Magt de skjælve. Alle kunne ikke blive ophøiede i de evige Verdener. Alle kjæmpe ikke mandigt nok, for at kunne overvinde deres Lyster og Tilbøieligheder, som Satan søger at benytte sig af til deres Fordærvelse. Men uden denne Prøve vilde de Ædle og Onde, de Mægtige og Svage, en Jesus og en Judas, Propheten og hans Mordere, modtage eens Belønning og blive talte sammen. Den celestiale Lov kræver først og fremmest Lydighed og Ydmyghed; dernæst

Afstaaelse fra alle sandselige Lyster; Selvfornegtelse, og en nøiagtig Efterlevelse af alle Guds Bud og Befalinger, hvilket vil lede Menneskene til de herligste Resultater. Men da disse guddommelige Love tilsidesættes — da enhver Slægt synker dybere og dybere, og fjerner sig mere og mere fra det oprindelige Mønster, bliver Kjødets Magt stærkere, Lidenskaberne lade sig lettere opflamme og blive kraftigere Midler i Satans Haand til Forfremmelsen af hans Hensigter. Heraf kunne vi indsee Nødvendigheden af den celestiale Ægteskabslov, der er given i den Hensigt, at en renere og helligere Sæd kunde blive opreist til at gaae foran i den sidste store Kamp og fratrive Djævelen det Herredømme, som han har tilranet sig over denne Jord, som vi beboe. De ville banlyse ham fra sig selv, fra deres Hjem, fra deres Land og tilsidst fra Verden. Da vil han blive bunden, naar han ikke længere har nogen Magt paa Jorden — naar Mænd og Qvinder blive opdragne i Hellighed og Reenhed, og anvender alle sine Sjæls- og Legemskræfter for at overvinde Alt, hvad der strider mod Evangeliets Grundsætninger. Det er ikke noget ringe Foretagende, vi ere beskjæftigede med, ingen ubetydelig Kamp, som udfordrer vore Kræfter og Evner, ingen svag Fjende, vi have til Modstander; men Dag for Dag, Time for Time maae vi være i Virksomhed. Svaghed efter Svaghed maa overvindes. Verdner, som med Tiden ville blive organiserede og befolkede, ere afhængige af vor vor Kamp og Seier, paa det at Fremadskridningens Værk bestandigen kan fortsættes og Prophetens Ord blive opfyldte: „Paa Forøgelsen af hans Fyrstendømme og Fred skal der ingen Ende være.“ (Es. 9, 7.) Det er ikke „Arvesynden,“ vi nu skulle frelses fra; Gjenløsningen derfra er skeet, og dens Følger — hvoriblandt Døden — ville ophøre. Det er Kampen mod os selv, som vi nu med Mandighed og Standhaftighed skulle udkjæmpe ved Himmelens Bistand, for at vi kunne undgaae den anden Død. Gud har gjort sin Deel, og vi maae gjøre vor. Han har givet os Midlerne — vi maae anvende dem. Han tilbyder os den fornødne Kraft og Styrke for hver Dag — vi maae modtage og benytte den. Han giver os Vaaben ihænde til vort Forsvar, og vi maae iføre os Troens Skjold — mægtig Tro, og med Aandens Sværd slaae os igjennem alle Hindringer. Dersom vi frygte eller give op, er Skylden vor egen, og det bliver til Vanære for os; men dersom vi standhaftigt holde ud i Striden, er Seiren vis. Dette maae vi imidlertid aldrig forglemme, at Fjenden sover ikke, eller forunder sig nogen Hvile. Det hedder sig at arbeide og kjæmpe tidligt og silde indtil Valpladsen bliver vor og Seiren tilsmiler Seiervinderen.

En anden Ting skulde vi ogsaa lægge vel paa Hjertet, og det er, at det ikke er en theoretisk og indbildt Strid, hvorom der har været saa megen unyttig Tale, men et practisk Hverdagsanliggende. Er Du gjenstridig? Lær Lydighed og Ydmyghed. Er Du kjødeligsindet? Erhverv Dig Reenhed — Reenhed i Tanker, Reenhed i Tale og Reenhed i Handling. Er Du hidsig? Studeer Sagtmodighed, indtil Du bliver Herre over din Vrede. Har Du et fortredeligt, pirreligt Humeur? Knuus det under din Hæl. Er Du ødsel? Lær Sparsommelighed. Er Du snæverhjertet og gjerrig? Tilegn Dig Gavmildhed af et glad Hjerte. Ligemeget hvori vore Svagheder bestaae, vi maae overvinde dem. Ligemeget hvilken Deel af vor Person eller Væsen Satan angriber, hvis vi kjæmpe mandig og have Guds Aands Bistand, ville vi gaae af med Seiren. Da ville vi kunne skattere de herlige Kræfter, hvormed Gud har begavet os, og, dersom

vi benytte dem retteligen, bidrage meget til Guds Hensigters Fremme; og da er vor Belønning vis, og hver Dag, vi leve, vil skjenke os en sød Forsmag paa Fremtidens Glæder.

Nødvendigheden af at uddanne vor Aand.

(Fra „the Millennial Star.“)

At uddanne og forædle sin Aand er Noget, hvorpaa Alle burde lægge særdeles Vind. Fornemmelig skulde dette være Tilfælde med dem, som ere „kaldede til at være Hellige;“ thi vi leve i en Tidsalder, der er svanger paa store Begivenheder — en Tid, ved hvis Beskuelse Propheterne fordum udtalte sig med den hjerteligste og meest levende Glæde, naar deres Aands Syner oplodes for dem, og de med dyb Ærefrygt og Beundring saae de store Tildragelser, som skulde finde Sted i de sidste Dage, da Israel skal blive „Hovedet og ikke Halen.“ For at gjøre Israel til Hovedet udkræves der noget Mere, end de Hverdagsbegivenheder, som omringe os, og alt Israels Huses Iver, Energi og Foretagelsesaand vil blive vækket.

Det tilkommer os at uddanne og berede os til at indtage hvilkensomhelst Plads, vi maatte blive kaldte til i Fremtiden.

Til Uddannelsen af vor Aand vil der medgaae en Række af Aar, anvendte med den største Flid og Udholdenhed, for at kunne opnaae nogen Grad af Fuldkommenhed. Ene og alene at læse Bøger og Skrifter vil ikke være af stort Gavn for os. Vi kunne læse udmærkede Afhandlinger, fortræffelige Taler, vise Raad og meget interessante Lærdomme; men med mindre vi grunde paa dem og bestræbe os for practisk at udføre, hvad som er os theoretisk givet, vil vor Læsning være os til liden Nytte.

At erhverve sig Viisdom, er ethvert fremadstræbende Menneskes Formaal; og at Herren finder Velbehag i dem, som tørste efter Viisdom, er indlysende af Beretningen om Salomon, for hvem Herren aabenbarede sig i Gibeon og sagde: „Begjer, hvad jeg skal give Dig.“ Salomon tilstod, efter at have bevidnet Guds Godhed mod David, sin Fader, sin Mangel paa Forstand til at regjere et saa stort Folk som Israel og sagde: „Giv din Tjener et forstandigt Hjerte til at dømme dit Folk, og med Forstand at skille mellem Godt og Ondt; thi hvo kan ellers dømme dette dit mægtige Folk.“ Efterat have roest ham for hans gode Valg, sagde Herren til ham: „See jeg haver givet Dig et viist og forstandigt Hjerte, at der ikke haver været Nogen som Du før Dig, ei heller skal der opstaae efter Dig Nogen, som Du.“ (1 Kong. 3.) Apostelen Jacob erklærer ligeledes, at „dersom Nogen fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham.“ (1, 5.) Heraf seer man tydeligt, at Herren finder Glæde i at tildele dem Viisdom, som søge den; og det skulde i Sandhed være Enhvers Bestræbelse at erholde den.

Men man hører ofte det Spørgsmaal fremsat: „Hvorledes kunne vi i Betragtning af vore Omstændigheder faae Viisdom, udvikles og gjøre saadanne Fremskridt, at vi kunne blive skikkede til at boe med „fuldkomne, retfærdige Mænds Aan-

der?" Nogle faa Vink om hvorledes man kan uddanne sin Aand, vilde maaskee være gavnlige.

De Sidste-Dages Hellige bestaae, ligesom de Forrige-Dages Hellige, fornemmelig af Arbeidsklassen — dem, hvis Forretning det er at tjene sit Brød i sit Ansigts Sved, og som mangle de Fordele, som en dannet Opdragelse giver. Men ikke saa snart annamme de Evangeliet, førend de næsten Alle uden Undtagelse begynde at uddanne sig og arbeide sig et godt Stykke fremad. Vi kunne maaskee ikke vælge noget bedre Exempel paa, hvorledes Menneskene kunne undervise sig selv, end Orson Pratt, hvis Utrættelighed og Flid har været et lysende Exempel for de unge Mænd i Kirken. Sine Kundskaber har han erhvervet sig ved sin Udholdenhed i Prøvens og Forfølgelsens Tid, og medens han har været optagen af sit ansvarsfulde Kalds Forvaltning; men Intet har kunnet hindre ham fra at erholde Viisdommens uskatteerlige Perle.

Salomon siger, at „der er Tid til enhver Ting," og vi finde Bekræftelse herpaa i vort daglige Liv. Ligemeget hvor meget vor Opmærksomhed kan være optagen af Forretninger, hvis vi blot have Villien, kunne vi altid finde en Stund, som vi kunne offre til vor Aands Udvikling og Forædling. Haandværkeren, som arbeider 10 a 12 Timer om Dagen, Landmanden, som arbeider fra Solens Opgang til dens Nedgang — Alle kunne have en liden Tid, dersom de ønske det. Nogle af de lærdeste Mænd i denne Nation (i England) have ofte maattet arbeide tidligt og silde i en meget underordnet Stilling, og der lagt den Grundvold, hvorpaa de siden have bygget og svunget sig op til deres nuværende, berømmelige Standpunkt.

Det er en Vanære for unge Mænd i denne Slægt ikke at kunne læse og skrive, naar man seer de mange Leiligheder, som de kunde benytte sig af, hvis de blot vilde. Uden disse to Ting kan kun lidet Godt udrettes. Der udkræves ikke blot Villie, men ogsaa Flid og Udholdenhed. Vi ere ansvarlige for hvorledes vi opføre os i denne Prøvetilstand og tillige for Anvendelsen af vor Tid. Herren siger ved sin Prophet Joseph Smith i en Aabenbaring, given i August 1831: „Du skal ikke bortødsle din Tid, ei heller skal Du begrave dit Talent, saa det ikke skal kjendes." Enhver vil vistnok ved at skue tilbage paa sit henrundne Liv opdage, at en heel Deel af hans Tid har været ubenyttet, eller bortødslet til ingen Nytte. Saadant skulde ikke finde Sted i Israel. Alle skulde bestræbe sig for at anvende sin Tid til Efterlevelsen af følgende Raad eller Befaling: „Søger med Flid, og lærer hverandre Viisdoms Ord; ja, udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og Tro." (Pagtens Bog, Side 49, 36.) Dette er en nødvendig Pligt, som paahviler os. Vi skulde huusholde saaledes med vor Tid, at vi kunde offre en Deel af hver Dag til Læsning af „de bedste Bøger," som ere indenfor vort Omraade. I Særdeleshed burde vi gjøre os bekjendte med Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og andre af Kirkens Skrifter, og tilegne os „Viisdoms Ord," saa vi til enhver Tid kunne oplyse vore Medmennesker, der maatte ønske det, om Grunden til det Haab, vi have annammet.

Vi ere Alle velsignede med den Sjæleevne at kunne tænke, og ved en Smule Eftertanke ville vi kunne forvisse os om, at denne Evne kan beherskes og betydeligt udvikles, saa at man kan høste det størst mulige Gavn deraf. Man kan Intet foretage sig uden det sætter Tankerne i større eller mindre Virksomhed, ligemeget hvad Eens Beskjæftigelse monne være — om det er Hyrden ved sin Hjord, Land-

manden i hans forskjellige Sysler efter Aarstidens Beskaffenhed, Haandværkeren, Kjøbmanden eller den Lærde. Vi ere enkelte Mænd, som have vidst at anvende deres Tankeevner, takskyldige for den store Hurtighed, hvormed vi kunne reise fra Stad til Stad, fra Nation til Nation, over Land og over Hav, og for de vigtige Opdagelser i videnskabelig Henseende og for de forskjellige Opfindelser, som bidrage saa meget til vor Beqvemmelighed. Det er ganske vist, at Tanken kan beherskes og concentreres i det, som vi ønske at uddanne os i. Saaledes er det nødvendigt, naar vi ønske at erhverve os Kundskaber ved Læsning, at fæste vore Tanker udelukkende paa det Emne, som omhandles. Vore Forestillinger dannes fornemmelig ved den Opdragelse, vi have nydt. Alle burde grunde paa, hvad de have læst, saa det kan fæste sig i deres Hukommelse.

Sproget er Midlet, hvorved vi udtrykke vore Tanker, og som en almindelig Regel gjælder, at jo større dets Simpelhed og Letfattelighed er, desto større er dets Kraft. Sandheden er kraftig i sig selv, og behøver ikke megen Forskjønnelse. Det er Sandheden, vi udtale, og ikke Sproget, som gjøre vore Tanker saa værdifulde. Desuagtet er Sproget af stor Vigtighed, og vi burde derfor Alle gjøre os saa bekjendte med vort Modersmaal som muligt, for at kunne iklæde vore Tanker et passende Sprog.

Da Jesus Christus beskrev den Hellig-Aands Embede, sagde han: „Men Talsmanden, den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og paaminde Eder om alle Ting, som jeg haver sagt Eder." (Joh. 14, 26.) Apostlernes Sind vare fyldte med Sandhed, som de havde annammet formedelst Frelserens mundtlige Belærelse, og en Deel af Talsmandens Mission bestod i at bringe til deres Erindring de Principer, Raad og Lærdomme, som deres Herre og Mester havde meddeelt dem.

Vi modtage ikke alene mundtlige Lærdomme fra dem, som ere satte til at styre, raade og lære os, men vi faae ogsaa Belærelse af dem gjennem deres Skrifter, som det er nødvendigt for os at blive bekjendte med, at vort Sind maa blive fyldt med Kundskab, saa at den Hellig-Aand kan have Noget at bringe til vor Erindring. Propheten Brigham bemærker i en Tale, holdt den 8de Mai 1853:

„Menneskene ere af Naturen uafhængige og fornuftige Væsener, — de ere skabte i den udtrykkelige Hensigt, at ophøie sig selv. Naar de af Hjertet søge Viisdom, ville de faae Forstand. Det er Kilden; gaa og drik af den, eller med andre Ord: beed og faae Alt, hvad I kunne ønske, thi den er uudtømmelig, — der vil aldrig blive mindre i den. Det tilkommer Eder og mig at søge Viisdom, saa vi kunne blive beredte til Ophøielse og evigt Liv i Riger, som bestaae evindeligen."

Vi skulde ihukomme, at det er vor Pligt at „søge Lærdom ved Læsning og ved Tro," og „at Gudsfrygt er en Begyndelse til Viisdom, og Kundskaben om det Hellige er Forstand;" og vi kunne med Sikkerhed love dem, som have fast besluttet at ville uddanne og forædle sin Aand, at Viisdom vil blive dem given, og at de ville blive rigeligen belønnede for deres Møie, ligemeget hvorledes deres Omstændigheder nu monne være, dersom de i Bøn og Paakaldelse troligen søge den Hellig-Aands Bistand.

Vore Søstre skulde ogsaa fæste deres Opmærksomhed alvorligt paa deres aandelige Udvikling; thi dem er anbetroet Varetægten over den opvoxende Generation, og „som Qvisten bøies, bliver Træet." Hvor magtpaaliggende er det ikke, at de skulde berede sig til at varetage deres ansvarsfulde Kald. Apostelen Jacob siger i sit

Brev, at det Menneske, som er „Ordets Hører og ikke dets Gjører, er liig en Mand, som betragter sit legemlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv og gik bort, og glemte strax, hvordan han var." Dette er ogsaa Tilfælde med dem af „Stjernens" Læsere, som læse, men som ikke søge at sætte i Udførelse de Raad og Lærdomme, som den indeholder. De ville prise et Stykke eller en Afhandling og udbryde: det er „sandt," „fortræffeligt," osv., og lader det ofte dermed være nok. De Instructioner, som gives os gjennem „Stjernen," ere til vor Saliggjørelse og Ophøielse i Guds Rige, og om vi forkaste dem, vil det være til vor Fordærvelse.

Præsident Kimball bemærker i en af sine Taler, hvori 'han fremsætter Mødres Pligter: „Mødre, jeg ønsker I vilde vaagne op og virke i Eders Kald og Stilling, ligesom Brødrene i deres." Da Børnene ere overladte til Moderens Omsorg, er det hende, som lægger Grundvolden for deres Begreber, og har Magt til i en stor Grad at danne deres Ideer og Forestillinger, og inspirere dem med de skjønneste Beslutninger.

Vort Sind kan betydeligt forædles ved Beskuelsen af Alt, hvad der omgiver os. Der er Mange, som aldrig ere blevne gjorte opmærksomme paa de Ting, der omgive dem, hvis Liv henrinder, uden at de kjende Noget til dets skjønneste Nydelser. De see Intet, som kan opvække deres Beundring, uagtet de kunne være omringede af de yndigste Naturskjønheder. Hvor langt anderledes er det ikke med ham, som er bleven lært at samle Viisdom og Kundskab ved Iagttagelse! Der gives kun faa Ting, som hans Øie møder, uden de jo bringe ham til at anstille Betragtninger. Hans iagttagende Sind vil finde, at

„Tunger have Skovens Sale,
„Kildevældet er en Bog,
„Stenene ham høit tiltale —
„Godt i Alting seer han og."

Omendskjøndt de Hellige i denne Prøvetilstand staae paa et lavt Standpunkt, saa følger dog ikke deraf, at de skulle være uvidende; ei heller skulde „ædle Følelser" og Længselen efter noget Høiere og Skjønnere være fremmed i Arbeiderens Hytte. Vi vinde en herlig Erfaring i vore Lidelser, og om vi have Fattigdom, Prøvelser og Gjenvordigheder, saa er det for vor Ophøielse og Fuldkommengjørelse. Evigt Liv og Ophøielse ligge foran os, dersom vi ville kjæmpe mandigt for Belønningen, der er udsat, ved ikke at forsømme nogen Leilighed til at forædle og uddanne os, ved at sætte i practisk Udførelse i vort daglige Liv de Instructioner, Viisdomsord og hellige Raad, som vi bestandigen modtage. Da kunne vi „leve ved ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund," „befæste vor Kaldelse og vor Udvælgelse," og blive frelste med alle de Herliggjorte i vor Guds Rige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Angaaende Emigrationens Afgang. Vi have herved den Glæde at underrette de Hellige om, at vore Brødre og Søstre, der samledes her i Kjøbenhavn i Slutningen af Marts sidstleden, for at emigrere, afgik herfra den 1ste April, 355 Sjæle, nemlig 224 Danske, 113 Svenske og 18 Norske, med Dampskibet „L. N. Hvidt," Capitain Carl. Veiret var meget uroligt og stormende, især de to første Døgn, men

Capitainen kastede Anker de to første Nætter og formedelst Guds Hjælp og en omhyggelig og viis Fremgangsmaade med Seiladsen foraarsagedes ingen anden Ulempe for Passagererne, end den sædvanlige Søsyge. Den 5te naaedes England om Aftenen Kl. 8., og vi ankrede i Mundingen af Humberfloden. Den paafølgende Morgen Kl. 6 gik vi ind i Dokken ved Grimsby, bleve modtagne af Ældste Williams, landsatte og Kl. 12 Middag dampede vi afsted paa Jernbanen med et Extratog og i en Fart af 40 engelske Mile i Timen, og naaede Liverpool Kl. 8 Aften, hvor Præsident Calkin modtog os, og besørgede os bragte til et Hotel. Det var en stor Forandring for os at komme fra den urolige Sø til det skjønne England, hvor Alt stod i fuld Flor; Marker og Enge vare grønne og det brogede og smukke Qvæg og Faarehjorde græssede paa Markerne; de grønne Hegn og Træer vare beklædte med det unge Løv og prangede med Blomster; alt dette tilligemed en solvarm Dag, og den travle Virksomhed, der viste sig overalt, gjorde et overraskende og behageligt Indtryk paa vore Nordboer.

Torsdagen den 7de April førte en liden Dampbaad os ud til det store todækkede Paketskib „William Tapscott," ført af Capitain Bell. Her begyndte et nyt Liv for vore Emigranter, og de bleve organiserede og ordnede i deres Afdelinger og anviste deres Pladse og Køier. De skandinaviske Hellige indtoge den ene Side af Skibet, og de engelske og nogle schweitzerske Hellige, tilsammen omtrent 360 Sjæle, den anden Side. Alle bleve organiserede og ordnede i Qvarterer med deres præsiderende Ældste. Som Præsident over det Hele var Ældste Neslen, og hans Raadgivere Ældsterne Harris og Rowley. Under dem præsiderede over de Danske Ældsterne S. P. Guhl, J. F. Klingbeck, P. A. Fjeldsted, Anders Petersen, Lars Nilsson, Morten Petersen. Tolke: C. Jeppesen og Niels Jacobsen; Kokke: H. O. Maglebye og Anton Petersen.

Efter at Alt var organiseret og vi havde opfyldt hvad der paalaae os med Hensyn til vore Emigranter, toge vi en dybtfølt Afsked med dem; og Mandagen den 11te April bugseredes Skibet ud til Søes med den kostbare Ladning af 720 Sjæle. Maa Herren velsigne deres Reise og føre dem lykkelig og vel frem til deres Bestemmelsessted. De sendte Alle deres hjertelige Hilsener til Brødre og Søstre, Beslægtede og Venner.

I Selskab med vore elskelige Brødre, Ældste Woodard, Præsident over den schweitzerske og italienske Mission, og Ældste N. Wilhelmsen, begave vi os paa Hjemveien, besøgte Birmingham og London, tog derfra med Dampskib til Hamborg og ankom hjem Onsdagen den 20de f. M., taknemmelig til Herren for hans beskyttende Varetægt, og at vort ansvarsfulde Hverv med Hensyn til Emigrationen formedelst Guds Naade og Hjælp er lykkelig og vel udført til alle Parters Tilfredshed.

Til Slutning kunne vi ikke undlade at bemærke den Forekommenhed, Kjærlighed og Velvillie, som vistes os af Præsidenterne Calkin, Ross og Budge, samt Ældste Williams og Brødrene paa Contoiret i Liverpool; ligeledes af de engelske Hellige, med hvem vi kom i Berørelse. Vi ere ligeledes „L. N. Hvidts" Eier, Capitain, Styrmænd og Mandskab særdeles forbundne for deres Humanitet, Velvillighed og Tjenstagtighed imod os. Maa Herren velsigne dem Alle.

Til de skandinaviske Hellige sige vi: Arbeider for Eders Befrielse; gjører alt muligt for at I kunne gaae ud, medens Veien er aaben, værer trofaste i Eders

Pligters Udøvelse, rene og hellige i Eders Levnet, at I kunne bestaae paa Trængselens Dag. Krige og Uroligheder staae for Døren; mørke Uveirsskyer samle sig over Nationerne; og vi beklage dem, som ikke have Gud til Ven, naar det bryder lys.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.")

(Fortsat fra Side 221.)

Den syvende Morgen hørtes Trompeternes Lyd, der forkyndte en høitidelig Fest i Templet, opført af Psammis. Præsterne havde triumpheret; den herlige Niil flød endnu engang klar og reen som Crystal. Ægyptens Fjenders Arm var forkortet og Landet jublede over sin Konges Fasthed. Hebræerne havde forgjæves fordret vore Slavers Frigivelse. Deres Fornærmelse mod Ægypternes Gud havde vakt Nationens Hevntørst, og fra hiin Time af fordobledes Aaget, og ti Gange haardere Arbeide blev deres Lod. Paa hiin Dag forkyndte den kongelige Proclamation, at Flodens gjenvundne Majestæt skulde feires af alle Ægyptens Herrer. I Pharaos Følge traadte jeg ind i Nilens Tempel.

Naar vil Verden atter faae en saadan Bygning at see? I hine uhyre Buegange, hine Rækker af colossale Søiler, hine ubegrændsede Taghvælvinger, som saae ud ligesom Midnatshimmelens hvalte Bue — saa høit og vidtudstrakt hævede de sig over vore Hoveder — følte Hjertet uvilkaarligt Menneskets Ringhed. Hele den kongelige Processions store og glimrende Pragt syntes sammenlignelsesviis kun som Støvgrannet, der glindser i Solstraalerne, Vore lange Rækker af Præster og Fyrster syntes blot som Insecter, og uagtet de funklede af Guld og Ædelstene, saae de alligevel kun ud som Insecternes glindsende Vinger. Larmen af vore Tamburiner, Klangen af vore Trompeter, Musiken af vore Harpespilleres og Sangeres Skarer — Alt tabte sig i disse uhyre Hvælvinger, ligesom Græshoppens Summen ved Aftentid. Alt var ærefrygtindgydende Storhed. Vi bevægede os som i det Indre af et mægtigt Bjerg, der havde bragt os ind i dets Hulers Hemmeligheder, for at bøie Menneskets Stolthed.

Efter at have snoet os igjennem hine prægtige Buegange, traadte endelig Præsterne frem foran Alle for at paabegynde Ceremonierne. Flammerne af deres vellugtende Fakler var det eneste Lys, og Røgen af Røgelseskarrene opsteg og indhyllede rigeligen Lyset, som glimtede paa de hellige Mures Billedhuggerarbeide. Hine Billeder vare et Mesterværk i sig selv. Enhver krybende Ting, som den avlende Naturkraft kunde frembringe, var afbildet der; enhver Art af Dyr, som blev til formedelst Hede og Fugtighed, enhver Skabning, som fik Liv paa Nilens befrugtende Jordbund, var udhugget der, og deres Skikkelser antoge et gruopvækkende og besynderligt Udseende i den hellige Ilds ustadige og flygtige Skin; ja endnu mere skrækindjagende og underlige vare de som Sindbilleder paa hine frygtelige Magter, som herske i Aandernes Verden, og for-

færde de syndbetyngede Døde med evige Qvaler.

Men i det Øieblik Offringen skulde foregaae, da Pharao satte sin Fod paa Høialterets Trin, og da Røgelsen allerede var i hans Haand for at kastes i Ilden, stode de to Hebræere for hans Aasyn. I hiint Øieblik følte jeg mig betagen af Skræk. Alt omkring mig var indhyllet i Tusmørke, var mystisk og frygteligt. Selv de livløse Figurer, som i tusindviis vare udhugne paa Klippestykkerne, kunde have været Nok til at lamme Hjertet. Men ved Synet af disse to gamle Mænd, der saaledes stode ubevægelige i Kongens Vei, følte jeg en overnaturlig Bevidsthed om, at en eller anden uudtalelig Rædsel forestod. I den samme Tone og Holdning, med hvilken de havde trodset Kongen paa Nilens Bredder, forlangte de nu i dens Tempel Hebræernes Frigivelse.

Men de vare nu langt fra den hellige Flod, som de havde havt Magt til at besmitte; de stode nu midt i det prægtige Tempel, som for dem maatte være et Fængsel; de vare omringede af Spyd og Øxer, hvorfra der ikke kunde være Tanke om Undvigelse. Pharao, som i sit Indre jublede ved Overbeviisningen om, at hans Fjender nu dumdristigt havde kastet sig i hans Vold, aabenbarede ved Udtrykket i sit Ansigt al den hovmodige Hevngjerrighed, som var indgroet i hans Natur. „I forlange Frihed for Eders Med-Slaver," sagde han, „udbed den først for Eder selv!" De hebraiske Anførere stode tause og ubevægelige. „Vel, Frihed skulle I faae. Forend denne Fod flytter sig fra den Plet, hvor jeg nu sætter den, skulle I begge være frie; frie som Flammen paa Alteret hist; frie som Asken af de Brødefulde, der adspredes i Luften; frie som Vindstødene, der henveire den — et Advarselstegn for alle Forrædere og Oprørere evindeligen!"

Medens han talte, styrtede to Hobe af Præster frem, den ene for at forøge Ilden paa Høialteret, den anden for at gribe Forbryderne og kaste dem i Luerne. Jeg gyste ved denne skrækkelige Dom, og kastede min Kappe over Hovedet, for at undgaae Synet af deres Dødskamp. Der var et Øieblikś Dødsstille. Jeg løftede min Kappe — Alt var Mørke; den blussende Ild paa Alteret var døet hen til en svag Lue; men ved den uddøende Lysning kunde jeg endnu see de to Hebræere, der stode ligesom Dødens Skygger med deres blege og alvorlige Ansigter vendte mod Kongen, paa hvem de fæstede deres gjennemborende Blikke. Tilsidst saae jeg den skjæbnesvangre Stav løftes op og bevæges over Alteret. Himmel! hvilket grueligt Syn paafulgte! Fra Gløderne paa Alteret saae jeg en Ildsøile pludselig hæve sig, som ud af en Vulkans Indre. Brede Strømme af flammende Ild, der blendede Øiet, skjød op lige til Templets Taghvælvinger, og viste enhver truende Figur, ethvert skrækindjagende Billede, ethvert mystisk Tankesprog, som var anbragt paa hine kjæmpemæssige Mures uendelige Forziringer, saa tydeligt, som om Middagssolens Straaler havde belyst dem, og endda forøgedes Flammen fra Alterrt, indtil Alt stod i lyse Luer. Fontainer og Vandfald af Flammer af enhver pragtfuld Farve, fra Svovlblaat til Blodrødt slyngedes, væltedes og hvirvledes rundt Væggene, omflettede enhver Søile, og snoede sig ligesom Myriader af uhyre Slanger langs enhver Linie og Cirkel af den store Bygning. Alt omkring os, Alt over os var et Ildhav. Vore Øine blendedes af Ildens Glands, vore Øren bedøvedes af dens Knittren og Susen. Rundt om Alterets Fod opsteg en tyk og dræbende Røg. Den opsteg fra en Hob Aske — Præsterne, som havde staaet indenfor den hellige Kreds, vare faldne som Offre ved

Foden af deres eget Alter. Flammerne havde grebet dem og de brændtes levende. I denne Ildhule hørtes nu ingen Lyd uden den, som det rasende Element, der havde bemægtiget sig Alt, frembragte. Alle vare forstummede af Forfærdelse. Konge, Præst, Kriger — Alle bævede i sit Inderste af Skræk og Gru, Alle bleve slagne med Frygt for Dødens Vælde.

Endnu engang oploftede jeg mine Dine fra Gulvet, og saae efter Ophavsmændene til vor Ulykke. De stode ubevægelige, usvedne, uforfærdede. Endog deres Sølverlokker bevægedes ikke af Hvirvelvinden, som slyngede Flammen med uimodstaaelig Heftighed igjennem Templet. Da saae jeg atter Staven blive løftet. Tordenen rullede, Murene rystede, Luerne tiltog og udbredte sig med tifold Raseri rundt om Væggene, og — kunde jeg troe mine egne bedragelige Sandser! — selve Murene vrimlede af de hæsligste Skabninger. Ethvert Billede bevægede sig og dirrede; de utallige Krybdyr, som havde krævet Aarhundreders Arbeide at faae udhugget i Granitblokkene, bleve besjælede af Liv.*) Frøen, Fiirbenet, Øglen, Skorpionen, Tudsen og ethvert væmmeligt Kryb, Slimdyr, Dyr med Finner, Dyr med Kløer, Tusindbenet, giftige og stinkende — en umaadelig Mængde af alle disse Naturens frygtelige Frembringelser, som den ellers af Barmhjertighed skjuler i Vandenes Dyb — alle kom frem for Dagens Lys, alle voxede til en Størrelse, som i sig selv vilde have været nok til at indjage Skræk og Forfærdelse, alle i vanhellig Virksomhed sværmende, snoende, surrende og hængende deres hæslige Skikkelser rundt omkring. Næseborene vendte sig bort, Diet skjulte sig i sin Huulning, Berørelsen fremkaldte en Gysen gjennem alle Lemmer, og Hjertet hensygnede ved dette Syn. Fremdeles vedbleve de at øse ned, som om selve Væggene forvandledes til levende Kryb; fremdeles faldt de, sprang de, regnede de ned fra enhver Plet af den uhyre Bygning. Forbandelsen med Krybdyr var kommen i fuldt Maal over dem, der tilbade disse væmmelige Skabninger.

Tilsidst gav det Frygtelige ved dette Skue os Styrke. Vi begave os fra Stedet. Kongen, der var udmattet, afkræftet og bedækket med Dødens Bleghed, gjorde en fortvivlet Anstrengelse for at slippe bort, for idetmindste at naae Dagens Lys, om og blot for at døe der. Jeg fulgte hans vaklende Skridt. Med ubeskrivelig Vanskelighed naaede vi tilsidst Tempelets Udgang. Der aandede vi — men ikke mere. Alt foran os var Frygt og Flugt. Landet var, ligesom Templet, levende af væmmelige Dyr. Hvorsomhelst Foden sattes, traadte den paa dem, hvorhen man end vendte Diet, saae det kun hæslige Skikkelser. Aegypterne saae med dobbelt Rædsel paa det Onde, som de Skabninger anrettede, som de før havde opstillet paa deres Altere. Deres Mad, deres Drik, deres Leie; alt vrimlede af ækle Kryb, som gjorde alle Ting væmmelige, modbydelige, utaalelige og til usigelig Pine for Sjælen og Sandserne. Men de vedbleve at forøges, saa at vi bleve oversvømmede af dem. Vi knuste, brændte, nedgrov dem — Alt forgjæves. De syntes at regne ned fra Himmelen, at fødes af Støvet; de overstrømmede os i millionviis. Ethvert Træ, enhver Green, ethvert Blad kastede dem ned, indtil Landet blev aldeles giftigt. Alle Forretninger ophørte, og Menneskene forbandede i deres bittre Dødsqvaler den Dag de bleve fødte.

(Fortsættes.)

*) Dette har Hensyn til de tre forskjellige Plager, omtalte i Bibelen, nemlig: Frøerne, Lusene og Insecterne. See 2 Mosebog 8.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 223.)

For det Andet, at Thomas B. Marsh underretter Wilford Woodruff, at P. P. Pratt underretter O. Pratt og at Præsident Rigdon underretter Willard Richards, som for Tiden er i England.

Voteret, at Præsident Marsh indrykker Ovenstaaende i næste „Journal."

Præsident Rigdon gav nogle Raad angaaende den nødvendige Forsørgelse af de Tolvs Familier, medens de arbeide for deres Gjenløsers Sag, og raadede dem til at underviſe dem, som det maatte lykkes dem at omvende, til uden Opsættelse at drage til Indsamlingsstederne, og der at efterleve nøiagtigt Guds Lov.

T. B. Marsh,
Præsident.
G. W. Robinson.
Skriver.

Idag naaede Kirtlands Leier med megen Besværlighed Talmadge, 20 Mile, da Veiret var meget varmt.

Tirsdagen den 10de. Omtrent paa denne Tid besøgte jeg Adam-ondi-Ahman i Selskab med Præsident Rigdon, Broder Hyrum og George W. Robinson.

Denne Morgen gjorde Leirens Raadgivere et Udkast til sex Beslutninger, hvilke eenstemmigt antoges, indeholdende følgende:

1) „Ingenieuren skal modtage Raad af Raadgiverne med Hensyn til hans Pligter.

2) Kl. 4 om Morgenen skal der blæses i Hornet for at vække Leiren, og 20 Minuter over 4 blæses der til Bøn, paa hvilken Tid enhver Opsynsmand skal paasee, at alle Beboerne i hans Telt ere færdige til Andagten.

3) Lederen for hver Afdeling skal have en Fortegnelse over alle sine tjenstdygtige Mænd, der kunne staae Vagt efter Tour, eftersom Ingenieuren skulde forlange, den ene Halvdeel i den første, den anden Halvdeel i den sidste Deel af Natten.

4) Ethvert Compagni i Leiren er berettiget til et lige Qvantum Mælk, hvadenten det har Køer eller ikke.

5) Thomas Butterfield skal beskikkes til Hyrde — at drive Køerne og Kreaturene, og paasee, at der bliver draget Omsorg for dem, og at søge Hjælp, naar det behøves.

6) For Nærværende skal Leiren i ethvert Tilfælde ikke reise mere end 15 engl. Mile om Dagen, med mindre Omstændighederne nødvendigviis skulde fordre det."

Leiren reiste sex Mile idag og slog sig til Ro tæt ved Akorn, ved Ohio Canalen, hvor de lettede deres Vogne ved at bringe noget af deres Gods i en Baad for at føre det ad den Vei.

Onsdagen den 11te Kl. 10 Form. døde Ældste Wilber's Barn, og blev begravet Kl. 1 Efterm. Leiren reiste elleve Mile og hvilede Natten over ved Chippeway, og endskjøndt Alle vare blevne gjennemvaade af en svær Byge og begave sig til Hvile med vaade Klæder, sagde en Mand, som havde været plaget af Gigt, den paafølgende Morgen, Torsdagen den 12te, at han ikke havde følt sig saa vel i lang Tid.

Leiren reiste til Wayne, 17 Mile, havde lidt Regn og lidt Knur.

Fredagen den 13de. Naaede Mohican, 17 Mile, vakte stor Nysgjerrighed blandt Indvaanerne, ledsaget af nogle haarde Udeladelser om Joe Smith, medens en ærlig Hollænder sagde, at han onskede han var færdig til at drage med.

Løverdag den 14de. Leiren drog til Mifflin, 10 Mile. Dette var den første

Dag siden vi forlode Kirtland, som ikke een eller flere Vogne gik itu. N. B. Baldwin fremførte Klage mod Abraham Bond for Knurren og anden uchristelig Opførsel. Efter at have forhørt begge Parter, henviste Raadet dem til Compagniet i deres eget Telt til Afgjørelse.

Søndagen den 15de tilbragtes i Leiren med at prædike Evangeliets første Principer, og Mange kom for at høre.

Mandagen den 16de. Reiste 16 Mile og leirede sig ved Springfield. Tre eller fire Mile østen for Mansfield mødte Leiren County-Sheriffen, hans Deputerede og Mr. Stringer, der havde udstedt Arrestordre mod flere af Brødrene for „Kirtlands Sikkerhedsselskabs Penge," og tog Josiah Buttersield, Jonathan Dunham og Jonathan H. Hale for Joseph Young og kastede dem i Fængsel. Mange Trusler fremførtes imod os, at Leiren ikke skulde passere Mansfield, men de forulempedes blot ved gjentagne Kanonskud, der affyredes for at skræmme deres Heste, naar de passerede Raadhuset.

Tirsdagen den 17de reiste Leiren 16 Mile og opslog sine Telte paa Sletten i Whetstone District Kl. 7 Efterm. Retten var sat i Mansfield og de fængslede Brødres Sag optoges Kl. 8 i Morges, men ingen Skyld fandtes hos dem og de løslodes om Efterm. Kl. fire Minuter over eet, og traf sammen med Leiren Kl. 7, havende reist 22 Mile. Medens de vare i Fængsel underholdt de sig med Bøn og Sang, og frydede sig over, at de vare agtede værdige at lide for Christi Skyld; og om Natten saae de i Fængslet et Lys, ligesaa klart som Dagen ved Middagstid. Ældste Dunham saae paa sit Uhr, som kun var 3 Minuter over 1, og han fik det Vidnesbyrd, at de vilde blive udladte paa samme Time om Eftermiddagen, hvilket viste sig at være sandt.

Onsdag Morgen den 18de beskikkede Raadet Dominicus Carter til at være Leirens Befuldmægtigede. Kl. 1 Efterm. gjorde Leiren Holdt for at vederqvæge sig ved Kanten af Sletterne, hvilket var det første Privilegium de havde nydt uden at betale derfor, og indqvarterede sig i Byen Grand Prairie, 16 Mile.

Torsdagen den 19de. Reiste de 7½ Miil og leirede sig paa en Slette i en Linie for første Gang. Paa deres Reise idag traf de sammen med en Lamanit af Wyandot Stammen. Ældste Parker gav ham Josephs Stok, som behagede ham meget. Da han saae Leiren bryde op, udbrød han: „Dette forbauser mig høiligen."

Fredag Morgen den 20de. Raadet revsede Nogle af Leiren for deres Begjerlighed og Klynken, og det blev dem sagt, at de maatte ophøre med alle saadanne onde Ting og banlyse saadanne Følelser, ellers vilde de blive adspredte til de fire Veir. De leirede sig i Nat paa Landeveien, omtrent en Miil fra Burlington, 9½ Miils Reise. De bleve aldeles gjennemblødte af en svær Byge i Nat.

Løverdag den 21de. Veiene vare opblødte og daarlige; Nogle mundhuggedes, og ikke halvt tilstrækkeligt af Mad til Middagen, og Nogle vare saa hungrige før de kunde faae Aftensmad, at de spiste raa Mais. Reiste 16 Mile og sloge Leir ved Veikanten, 7 Mile fra Sciota Floden.

Søndagen den 22de. Leiren var nødt til at benytte endeel af Dagen til at hente Fourage. Fik en Salve af raadne Æg, idet de passerede et Huus. Nød den hellige Nadver for første Gang paa denne Reise. I Løbet af Natten foer et Lyslegeme, af Størrelse omtrent som en Kanonkugle, over Leiren tæt ved Jorden; derpaa hvirvlede den rundt en 40 til 50 Gange, og gik derefter i horizontal Retning, indtil de tabte den af Syne. 188 Mile fra Kirtland.

Mandagen den 23de. Hjulet paa en svært belæsset Vogn gik over Benet paa Ældste Pecks Søn, hvilket næsten skilte Kjødet fra Benet. Ældste Peck lagde Hænder paa sin Søn i Herrens Navn, og han blev strax istand til at gaae, og den næste Morgen var der ikke saa meget som en couleurt Plet at see paa Drengens Been.

Tirsdagen den 24de. Medens Søstrene vadskede, huggede Brødrene syv Acres Underskov og høstede og bandt tre Acres Hvede, for hvilket de fik 19 Dollars.

Torsdagen den 26de forsamledes det øverste Præsidentskab, Høiraadet og Biskoppens Raad i Far West for at afhænde Kirkens offentlige Eiendomme, som Biskoppen havde under Bestyrelse; thi Mange af Brødrene havde helliget sine overflødige Eiendomme i Overeensstemmelse med Aabenbaringerne.

Det vedtoges, at det øverste Præsidentskab skulde beholde alle deres Eiendomme, som de med Fordeel kunde anvende, til deres Underholdning, og at det Øvrige skulde stilles i Biskoppens eller Biskoppernes Hænder, ifølge Befalingerne.

Foreslaaet, assisteret og eenstemmigt vedtaget:

1) „At Udgifterne ved det øverste Præsidentskabs Reise til og fra Adam-ondi-Ahman udredes ligeligt af Biskoppen paa hvert Sted.

2) At alle det øverste Præsidentskabs Reiseudgifter skulle godtgjøres.

3) At Biskoppen bliver bemyndiget til at udbetale Ordres, kommende østenfra, forsaavidt som de ville hellige gavmildt; men dette skal gjøres under det øverste Præsidentskabs Tilsyn.

4) Det øverste Præsidentskab skal have den Rettighed at sige til Biskoppen, hvis Ordres skulle betales af ham paa dette Sted eller i hans Jurisdiction.

5) At Biskoppen i Zion modtager alle Helligelser fra Øst, Vest og Syd, som ikke ere under en Biskops Omraade i nogen anden Stav.

6) At vi bruge vor Indflydelse for at standse Salget af spirituøse Drikke i Staden Far West, eller iblandt os, at vore Gader ikke skulde blive fulde af Drukkenskab; og at vi bruge vor Indflydelse for at faae Prisen paa Levnetsmidler nedsat.

7) At Broder William W. Phelps anmodes om at gjøre et Udkast til en Petition om at faae Countyretten forflyttet til Far West.“

Fredagen den 27de. Leiren kunde ikke faae kjøbt Fourage, „fordi de vare Mormoner,“ og en Mand truede med at skyde Capt. Dunham, Ingenieuren.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
G. Ohlson, Stockholm	17	3	„
P. Nielsen, Fredericia	5	„	„
H. Jensen, Aalborg	22	4	„
M. Nissen, Lolland	7	4	„
Summa	52	5	„

A Hymn for the Scandinavian Mission.

Tune: „Come to me, will ye come."

Where the Islands are green by the Baltic's blue wave
Now the Standard of Truth is the beacon to save,
And its fair folds are seen upon Sweden's rough shore,
And afar to the North, where the wild torrents roar.

Lo! the morning hath broke, — 'tis the light of a day,
Which in rapture shall glow while the nations decay,
For old Isr'el must come from the Isles of the sea,
And the serf, and the slave find the land of the free.

And those blessings far greater, which God hath revealed
By his servants the Prophets, in Zion are sealed;
And the chosen shall stand in their lot in that day,
When the wicked like snow shall be melting away.

And the Dane and the Swede, and the Northman shall come,
And shall mingle with Saints and with Angels at HOME:
While the beautiful West, and the Temples of God
Shall be sought by the saved from all nations abroad.

Copenhagen April 26th 1859.

Jabez Woodard.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.